

annyi mindent tudok és ő, ó, ő olyan keveset. Attól eltekintve pedig ő *ő*, én pedig *én* vagyok. Te jó Isten, milyen nehéz dolog ez! Megpróbálom, tudom-e még mindazt, amit eddig tudtam. Nézzük! Négyszer öt az tizenkettő, négyszer hat az tizenhárom, négyszer hét az . . . jaj istenkém, így még húszig se fogok jutni soha! Úgy látszik, az egyszeregyel nem sokra megyünk. Próbáljuk meg a földrajzzal. Bécs fővárosa Budapest, Páris fővá-

rosa Bécs, London fővárosa Páris . . . vagyis nem! Megfordítva! Azt hiszem, mégis csak Erzsivé változtam át! Most még megpróbálom felmondani az „Este van, este van"-t. — Evvel meghajtotta magát, mint ahogy szavalás előtt szokás és elkezdte a verset. Hangja azonban rekedtes volt, idegenszerű és a szavak nem egészen úgy következtek, ahogyan máskor.

Este van, este van, az eperfa hallgat,
Ballag egy kis cica, nekimegy a falnak.
Ajtónál egy zsiráf bogarászni restel,
Óvakodva lépked, hosszan elnyúlt testtel.

Udvaron fehérlik szőre egy tevének,
A gazdasszony éppen az imént fejé meg.
Szegény krokodilus, már-már az is éhes,
Hívják a gyerekek: „jer közelébb édes!"

— A fejemet teszem rá, hogy ez nem így van, — síránkozott szegény Alisz és szeme újra megtelt könnyel. — Most már biztos, hogy én vagyok Erzsi, énnekem kell az ő helyére mennem, abban az alacsony kis házban laknom, nekem se lesznek játékaim, amikkel elszórakozhatom és mindig csak lecke és tanulás! De nem, mást gondoltam! Ha Erzsi vagyok, inkább idelent maradok! Aztán odafönt majd hiába dugjátok a fejeteket a szakadék nyílásába és hiába szólongattok, hogy: „Gyere föl kedves", én csak fölnézek és azt kérdem: „Mondjátok meg előbb, hogy ki vagyok". Ha azután akarok az lenni, akinek mondtok, feljövök, de ha nem, addig maradok itt, amíg valaki mássá nem leszek. De jaj nekem, — és evvel új könnyár